AAT
AALBORG
TEATER
SALT
EN TEATERFORESTILLING
OM FATTIGDOM OG FRISIND
CO-PRODUKTION
MELLEM DET OLSKE
ORKESTER OG
AALBORG TEATER

KÆRE PUBLIKUM

I 1893 drukner 26 fiskere fra Harboøre under en storm. Under begravelsen fordømmer den indremissionske præst Christian Mols i sin lig-tale flere af de druknede, som ikke var troende, hvilket udløser stor forargelse i mange kredse. Blandt andet den unge grundtvigianske Frederik Brunbjerg fra Socialdemokraten bliver meget oprørt. Han påtager sig nu, som sin livsopgave, at afsætte Christian Mols fra sin præstegerning og befri den indremissionske by fra den undertrykkelse han mener, den lever under.

En dag møder han barnet Karen, hvis druknede far var en af de fordømte, og som Karen er fuldt ud overbevist om nu lever i helvede. Med det uskyldige barn som spydspids kæmper Frederik Brunbjerg nu en kamp, der både handler om at redde de indremissionske fiskere ud af et fællesskab, de ikke ønsker at forlade og om at kalde en druknet far tilbage til sin datter for at tage afsked.

I et tæt mørke med sort/hvide kontraster, sprukne stemmer og hviskende bøn inviterer vi publikum med ud i vestenvinden og ind i et drama af sociale og kulturelle modsætninger.

SALT er anden del af trilogien: ”En nations selvhad - Danmark mellem skam og selvovervurdering”, der omhandler danskernes selvforståelse gennem de sidste 300 år og hvordan den har formet vores forhold til omverdenen.

I trilogien undersøger vi de bevægelser i den nationale selvforståelse, der sker fra 1700-tallet og frem til i dag. I første del - *Sukker* – befinder vi os i 1700-tallet med kolonier i fjerne verdensdele, slavehandel og en udadvendt nysgerrighed over for verden, der giver forhåbninger om et imperium med den enevældige konge som anker. Herfra sker en bevægelse hen mod trilogens anden del, *Salt*, og 1800-tallets indadvendte nationale oprustning under parolen ”hvad udad tabes, skal indad vindes”. Nationalitetsforståelsen fra 1800-tallet opfatter mange i dag som helt naturgiven, og vi ønsker derfor at undersøge nationalitetsopfattelsen, som den komplicerede konstruktion den i virkeligheden er. En konstruktion der giver udfordringer, når fremmede banker på Danmarks dør. Det behandler vi i trilogiens tredje del ”Hvem er det, der banker?”.

Med denne trilogi ønsker vi, som teater, at blande os i debatten omkring forståelsen af Danmarks identitet, helt tilbage fra vores imperialistiske fortid og frem til i dag i forhold til Danmarks håndtering af nytilkomne, se på hvordan det har formet vores forhold til omverdenen og vores rolle som krigsførende nation i verden.

Det gør vi, fordi vi synes tiden med dens politiske radikaliseringer kalder på, at vi ser kritisk på den danske nationale selvforståelse og de derfra kommende enorme udsving mellem narcissisme og selvhad. På den ene side favoriserer vi vores egen vestlige verden og på den anden side skammer vi os over, at der en kløft mellem vores gode vilje og vores egen uformåenhed, når en brændende verden banker på.

Det ønsker vi ud fra komplekse og paradoksale menneskelige historier at give et kunstnerisk bud på med trilogien.

Det Olske Orkester

OM AT REJSE INDAD ...

Dagbogsnotater fra Harboøre af dramatiker og instruktør Lotte Faarup.

Vi står ved Vesterhavet og stirrer ind i de mørkegrønne bølger. Saltet lægger sig i vores ansigter. Sandet kravler ind i vores tøj. Jeg forestiller mig, hvordan det er at kæntre, der ude i brændingen. Og ikke kunne svømme. At ligge i de bølger. At mærke kulden trænge ind i kroppen og tøjet blive tungt. At rives frem og tilbage, slås af bølgerne, slibes af sandet. Knække nakken mod bunden. Vi stirrer på havet. Hvad kan det fortælle os om en ulykke, der skete her for over hundrede år siden?

Vinden er hård. Jeg trækker min hætte op over hovedet, men vinden finder vej ind alligevel. En evig modstand. Som hvis nogen hele tiden skubber til en. Rusker en, sætter en under konstant pres. Jeg længes efter ro. Først da vi sidder i bilen, holder min krop op med at arbejde så hårdt på, at holde sig oprejst.

Øyvind og jeg er taget fra København i morges og står nu her i Harboøre. Vi har indlogeret os på "Harboøre Badehotel" lige over for stationen. Vi skal være her i 3 døgn, som research til Det Olske Orkesters kommende forestilling *Salt*. Vi skal dykke ned i det lokale arkiv, vi skal til teltmøde hos Indre Mission, vi skal snakke med byens præst og så skal vi frem for alt stirre ind i dette hav, som i 1893 tog livet af 26 fiskere fra området under en voldsom storm. Det er denne ulykke samt ikke mindst den voldsomme religiøse og ideologiske ballade, der opstod i kølvandet af ulykken mellem på den ene side Indre Mission herfra og på den anden side den københavnske presse, som er hovedinspiration til vores forestilling. I netop denne historie kæmper begge parter om "at redde andre" og det fænomen har gjort os nysgerrige. *Salt* er en historie om 1800-tallets Danmark med fokus på, hvordan opbygningen af dansk nationalfølelse finder sted. Med afsæt i drukneulykken, har vi nogle interessante kontraster, der kæmper om retten til at definere danskheden og derudover i øvrigt repræsenterer det, det hele måske dybest set handler om, nemlig forskellen på rig og fattig.

Sidst jeg var på research til vores første forestilling i trilogien, *Sukker*, rejste jeg ud i verden. Helt til De Vestindiske Øer i Caribien. Nu føles det, som om jeg rejser indad. Ind i mit eget land, til en lille by langt fra alle hovedveje og centrale byer, langt fra landskaber som jeg kender og opfatter som danske. Vi er forbi Herning og Holstebro, kørt videre mod nordvest, kommet over Hygum Bakker. Her ligger et landskab jeg ikke er bekendt med: lavland, åer, forblæst og træ-løst, Limfjorden på den ene side og Vesterhavet på den anden; begge jævnligt kæmpende om at tage landet. Og her ligger Harboøre midt i det hele.

Vestindien er meget længere væk; det tog mig 2 dage at nå derover. Denne gang er jeg kun rejst i 4½ time. Alligevel føler jeg mig fremmed.

Vi begynder at gå. Rundt i byen. Kigger stjålent ind af vinduerne, ned af vejene. Leder efter tegn, der kan fortælle os noget om, hvor vi er. Parcelhuse. Flader af asfalt. En Aldi, en Brugs. Og bedst som jeg tror, jeg har et billede, støder vi på en avanceret skaterbane og jeg må give fordommene løbepas og starte forfra.

Om aftenen tager vi til teltmøde. Vi er så heldige, at der netop i denne uge er Indre Mission teltfestival, så hver aften er der møde med prædiken, fortællinger og kaffe i et stort telt i

klitterne, lige bag havet. ”Alle er velkomne” står der i alt materiale vi støder på – men alligevel … Det føles svært at træde ind i teltet. Vi er jo ikke en af dem. Vi er på research, en slags voyeur… Er det egentlig i orden at sætte sig ind og studere noget, der for andre mennesker ikke er et studie, men et livsgrundlag? Vi bliver enige med hinanden om, at vi gør det med den fornødne respekt og for at få en dybere forståelse af tro og kultur, som kun kan gavne forestillingen.

Igen bliver jeg overrasket. Ved indgangen står en mand og giver hånd til alle. Og det gør jo, at jeg faktisk føler mig velkommen. Det må i øvrigt være lysende klart, at vi er udefrakommende.

Der kommer mange mennesker, mange ældre men også unge familier med børn. Vi synger med på salmerne, vi lytter, vi hører prædikener med humor og passion. Vi hører bekendelser, folk der deler deres inderste følelser med hele teltet. Og selv om denne tro ikke er vores, er det ikke vanskeligt at se og forstå, at den er meget betydningsfuld for de mennesker, der er her. I pausen er der gang i kaffen og kagerne og bogudsalget, snakken går engageret, ind imellem bliver der skraldgrinet fra en gruppe, der står et sted i teltet. Der er ikke tale om indadvendte sortklædte mennesker her. Fortumlede og ikke uden at føle os berørte tager vi hjem til hotellet. Øyvind skal tidligt i seng. Han har en aftale med havet kl. 4 ved solopgang.

Hvordan researcher man på noget i sin egen baghave? Under alle omstændigheder er det tydeligt, at det kræver mindst lige så meget nysgerrighed, som hvis man var rejst om på den anden side af jorden.

For hvad ved jeg egentlig, når det kommer til stykket? Jeg kender alle fordommene, alle etiketterne vi har sat på hinanden for at lave hierarkier, som vi kan navigere ud fra – men det skønne er jo, at der ikke skal så meget fordybelse, studie og viden til, før de største klicheer blegner og noget langt mere komplekst træder i forgrunden. Det føles befriende.

Det er dag nr. 2. Øyvind har været ved havet for at fotografere i det første morgenlys, men har fået sand i sit kamera. Det lader sig ikke forføre uden kamp, det hav.

Næste stop er lokalarkivet. Christian og Christian tager gæstfrit imod os og lukker os ind i et lokale bagerst i sportshallen, et tæt rum uden vinduer med en duft af mange års indsamlet historie. 4 timer går uden at blinke, vi står på hovedet i papirerne, fotokopierer i et væk: Billeder af de druknede fiskere, prædikerne fra begravelsen, alle avisskriverierne efterfølgende, brevkorrespondance mellem præster og biskopper, politikeres forsøg på markeringer … vi kunne blive ved, men må på et tidspunkt trække en streg og sætte os med Christian og Christian rundt om kaffe og smørkage og fortælle lidt mere om, hvad vi vil med materialet. Der bliver forsigtigt spurgt til, om det har noget at gøre med satire? Vi gør, hvad vi kan for at berolige om, at disse skæbnehistorier ikke vil blive behandlet hverken fjollet eller overfladisk, og jeg tror, de tror os. Men vi har bevæget os ind i hjertekammeret af Harboørefiskernes historie, så hvem ville ikke kræve en omsorgsfuld adfærd.

Senere er vi i missionshuset. Her møder vi en formand, der stolt viser os rundt i det nyindrettede hus og byder os på is. Vi er her for at høre flere fortællinger om ulykken og især den

efterfølgende begravelse og kontroversielle prædiken. Et par folk mere støder til, bl.a. en ældre mand der har været redningsvagt og kirkegraver i Harboøre hele sit liv. De forsøger at svare på vores spørgsmål, men det er svært for os at følge med. Flere gange må vi bede om "oversættelse" for at prøve at gribe detaljerne i historierne og ærgrer os over vores ubehjælpelige sprogøre. Jeg kigger på deres ansigter. De siger også noget. Noget om stolthed. Noget om ro. Også noget om uro.

Efter mødet tager vi til havet. Igen. Ny farve, anden vind, andet lys, men stadig vildt og uregerligt. Vi står der og glor og glor, som om vi fører en samtale med havet.

Om aftenen spiser vi gammeldags oksesteg på hotellet og føler os som turister.

Den sidste dag i Harboøre besøger vi Karsten, præsten i Harboøre kirke. Vi går ind og ud af kirken og rundt på kirkegården mens han engageret og hjerteligt fortæller om Harboøre folk og skiftende præster og kirkens betydning og ikke mindst alle de mange historier, der gemmer sig på kirkegården og som jo netop afspejler, at dette er en egn, som har mistet mange liv til havet. Mange gravstene har længere sætninger end blot et par ord, nogle gravstene har et navn, men intet lig mens der også er grave med lig uden navne. Det er særligt. Her får vi oplevelsen af en egn, som har døden inde på livet i rigtig mange afskygninger. Vi spørger og spørger og Karsten gør, hvad han kan for at svare. På et tidspunkt kommer han ind på det med fordommene og mindreværdet.

Han beder os forestille os, hvordan det må være hele sit liv at opleve at få tæsk. I form af et hårdt liv på havet, men også i form af den stigmatisering der følger, med at blive skældt ud eller set ned på, fordi man tilhører en særlig trosretning.

Han fortæller: "Harboørefolket er en temmelig nuanceret og vidende befolkning … men det er også lidt lige som børn, der hele livet har fået tæsk, ligegyldigt hvad man sagde, så fik man tæsk … De er blevet mødt med spørgsmålene om, hvorfor de var medlem af Indre Mission hele deres liv … Vi har besøg af journalister og lærerstuderende hele tiden og vi kan nuancere og nuancere, men problemet er, at den historie der er sjov at fortælle, det er karikaturen… Jeg tror også de fleste har det sådan: Nå ja, men så skriv den, men det betyder også, at man ind i mellem føler en vis træthed …

Vi går videre rundt på kirkegården. Karsten fortæller videre og giver jævnligt udtryk for sit mishag i forhold til københavneres overfladiske og selvcentrerede holdninger til provinsen. Men jeg er jo også københavner og det begynder at nage mig en anelse. Jeg opfatter altså ikke mig selv sådan. Til sidst gør jeg indsigelse. Siger, at måske er der nok folk, der opfører sig sådan, men at københavnere altså også er meget forskellige mennesker, som ikke alle kan høre ind under hans definition.

Det skønne er, at han stopper op og lytter. Til slut siger han, at han jo har haft mange dårlige oplevelser, men at han hører, hvad jeg siger og vil tage det med sig.

Og således blev det møde ikke opgradering af fordomme, men en udveksling mellem to parter, som blev en lille smule klogere på, hvem hinanden er.

Vi tjekker ud fra hotellet. Siger farvel til havet, som igen har skiftet farve. Kører hjem over Fjaltring og når lige at se Bovbjerg Fyr. Vi er klogere. Sansemættede. Med masser af lyd og billeder fra hav og mennesker. Vi har kun mødt gæstfrihed og venlighed.

Nogle måneder senere ser jeg et indslag i nyhederne om homo-vielser. Det består af et overdrevet trist og stillestående og tungt indslag fra Harboøre med et par mennesker, der udtaler sig kritisk over for statsministerens udtalelser om homo-vielser og så består det af et overmåde seksuelt eksponerende klip fra Copenhagen Pride i København med røven lige op i kameraet.

Tja… Jeg er ikke imod homo-vielser, men jeg kunne godt se det indslag sat anderledes op, f.eks. Harboørefolkene udtale sig i en mere farverig opløftet ramme og Copenhagen Pride vist med f.eks. et kys på en bænk.

Der er ikke noget så trygt som fordomme; jeg har heldigvis i dette tilfælde haft lejlighed til at komme bagom.

FRA DE MEDVIRKENDES DAGBØGER

”En seende blind pige”

En stor gave ved at være skuespiller er at få lov til for en stund at leve sig ind i et andet menneskes liv. At komme tættere på et menneske, som lever et helt andet liv, i en anden tid, end man selv gør. Rejsen hen mod at forstå det andet menneske afføder en masse spørgsmål. Der opstår en dialog mellem de spørgsmål, man stiller sig selv og de svar man finder – i prøverummet, i mødet med andre mennesker og i researcharbejdet. Min karakter, Karen Langer, er 15 år og født blind. Hendes far er en af de fiskere, der dør i den store drukneulykke i Harboøre. Hendes mor døde, da hun var 8 år. Hun er forlovet med Andreas, som hun har kendt, siden hun var lille. Hvordan har hendes livsvilkår været som blind pige i 1893? Rejsen tættere på Karen fører mig blandt andet til Poul Lüneborg, der er formand for Blindehistorisk Selskab. Poul ved en masse om, hvordan forholdene har været for blinde mennesker i historien og han fortæller mig bl.a., at han tror, det er usandsynligt, at en 15-årig, blind pige kan have gået ret meget rundt på egen hånd i Harboøre. Hun har nok været meget afhængig af andre for at gå ud og har formentlig passet huset derhjemme. Hun har måske ikke engang gået i skole. Blinde var nemlig ikke omfattet af skolepligt, ligesom andre børn var i 1893. Poul fortæller mig også, at han har en god veninde, der er opvokset som blind i Hvide Sande i 1950’erne. Måske det kunne være interessant for mig at tale med hende. Således fortsætter rejsen tættere på Karen, en seende blind pige.

Sofie d. 21.2. 2019

Hvad arbejder jeg med lige nu?

Jeg prøver så småt at lytte til forestillingen! Det lyder måske abstrakt, ikke kun abstrakt men også umuligt, for en teaterforestilling kan jo ikke tale, vel? Så hvad er det egentligt jeg prøver at høre? Jeg får lige nu billedet af, at teaterforestillingen er et godstog, som kommer rumlende nærmere, mens jeg ligger med det ene øre trykket ned mod togskinnerne. Det jeg mener med at lytte til forestillingen er, at den er begyndt at bestemme selv. Vi kan skrive flere ord til den, vi kan tage ord ud af den. Vi kan lægge fysisk arrangement til og fra, men den begynder at have sit eget liv. Vi prøver at gøre vores bedste, vi prøver at give alt det vi har at komme med, og nu er det som om at prøveprocessen har absorberet det hele og er begyndt at tale. Hviske om hvad der nu er rigtigt, hvad der nu kunne prøves af og hvad som ikke længere vil give mening at prøve. Den plaprer ikke løs, men engang imellem, hvis man virkelig prøver at lægge øret til togskinnerne, så hvisker den sin egen nyvundne logik til en. Det er det jeg forsøger at lytte til. Måske lyder det abstrakt stadigvæk for dig, som læser dette. Men hvis det er for gådefuldt, så håber jeg i det mindste, at du syntes det var et sjovt og smukt billede, det med togskinnerne.

Morten d. 21.2. 2019

- Gribe hinanden med kroppen i trioer, inkorporere tempoarbejde.
- Afstand og tid; Impro a la view-points med temaerne afstand og tid. Vi udforsker langsomhed.
- Duetter med afstand og møder.
- Objekt-arbejde. Ditte: Betonklods, fungerer med dynamik i bevægelsen. Morten: Tønde. Angelina og Øyvind: hinanden. Sofie: Salt
- Duetter: Én er dødvægt, én er levende.
- Vind: Gå på række mod vinden, arbejde med fælles modstand.
- Lille rum: Arbejde med mikroskopisk scenerum, hvor vi alle er til stede. Vi udfører daglig-dags handlinger - skifter tøj, sover, laver mad, leger.

Ditte - fra workshop/research august 2108

Det er Lykke!!!
Egentlig er jeg jo bare altid der …
Altså tilstede.
Som skuepiller er det altså mit arbejde at være tilstede, men på en anden måde … hyper tilstede???
Nogle gange føles min krop og mit jeg begrænset af mig selv, mine kanter, min form, jeg bliver superbevidst om mine hænders bevægelser f.eks., og ansigtet, mit ansigt føles gemt bag en maske, som gør ting jeg ikke selv tror på …
Og så er der de lykkelige gange, hvor jeg kan glemme mig selv og på en måde gå i ét med rummet. Flyde sammen med væggene, rekvisitterne, publikum, mine medspillere, mit tøj og ligesom svæve på vibrationerne i rummet. Dem jeg selv udsender og dem som kommer fra alle dem og alt det jeg lige har nævnt …
Det er lykke!!!
Det er en blanding af superkoncentration og et spring ud i uvisheden, som at tage et skridt ud over en afgrund. Indiana Jones har ikke noget at lade mig høre.
Vejen derhen er træning-træning-træning af stemme, krop og sind, med og uden andre med og uden bevidsthed.
99,999999999 % arbejde og resten er rørpost fra himlen.
Tilsammen giver det, når jeg er rigtig heldig, mig … fornemmelsen af at være en kanal hvor alt er muligt og hvor alt bliver givet videre igennem, til mig, til væggene, til rekvisitterne, til medspillerne, til publikum og vibrerer i rummet og er med til at fortælle historien.
Det er lykke!!!
Kærlig hilsen Angelina

Jeg er optaget af, hvordan kontaktfeltet os imellem forandres under denne proces med *Salt* i forhold til processen med *Sukker*. Som jeg ser det, befinder vi os et sted i vores udvikling som gruppe, hvor forskellene mellem os bliver tydeligere, og hvor der foregår en forhandling, som ikke kun vedrører vores fagidentitet men også vores personlige identitet. Jeg er heldig. Vi er heldige. For gruppen har ressourcer nok til at støtte hinanden i at udvide egen selvopfattelse. Og dette beriger os som mennesker og som skuespillere, synes jeg.

Mireia

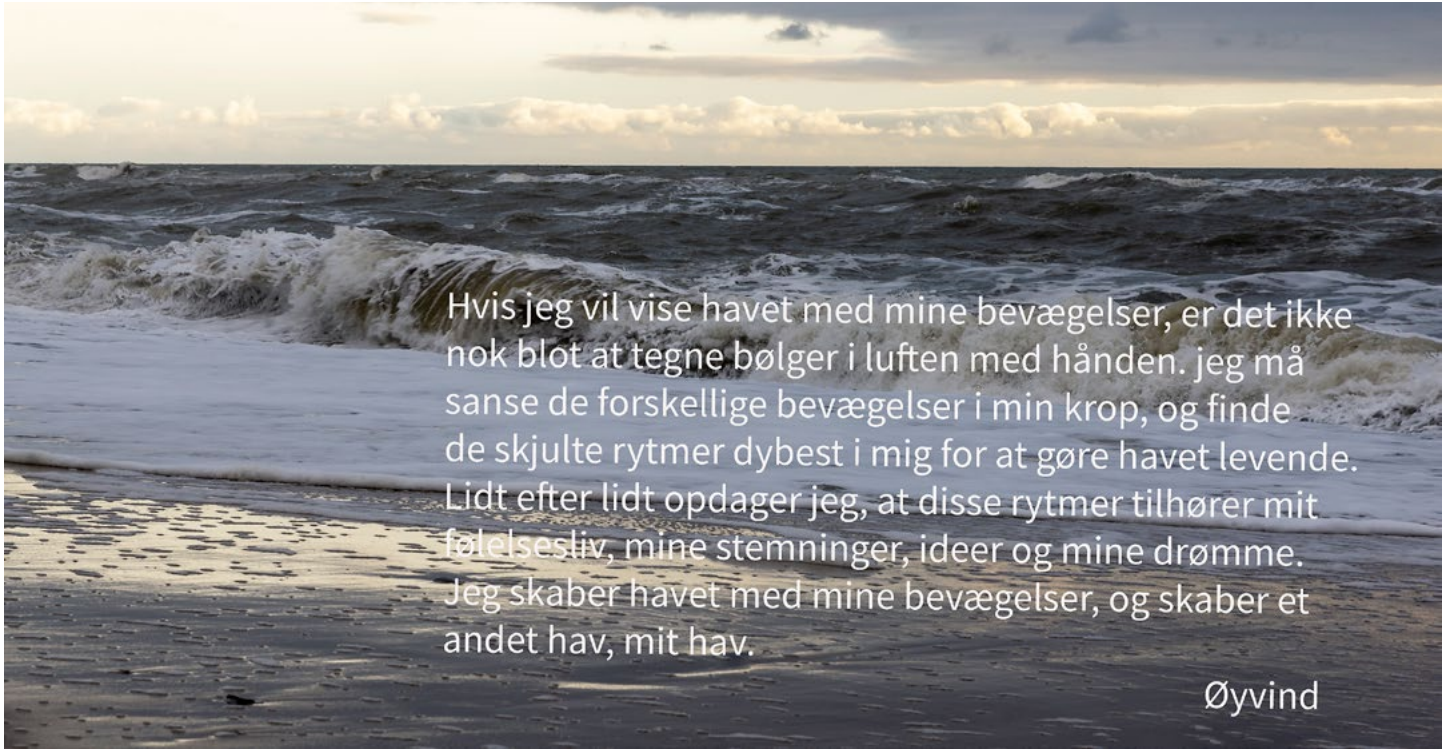

FAKTA OM DET OLSKE ORKESTER

Sceneinstruktør og dramatiker Lotte Faarup og skuespiller Øyvind Kirchhoff stiftede Det Olske Orkester i København i maj 2008. Det er Det Olske Orkesters hensigt, at skabe teaterforestillinger inden for en skarp og eksperimenterende teaterform, der inddrager så vel den stærke historie, det fysiske sprog, det visuelle udtryk og det musikalske element.

Vi er uddannet inden for fransk og italiensk fysisk teater, polsk avantgarde, engelsk Shakespearetradition samt flere former for Martial Arts fra Østens teater i årene 1983 – 1990.

Kort sagt, vi er inspireret af det internationale, det fysiske og det eksperimentelle teater.

Gennem de sidste 26 år har vi været knyttet til børne- og ungdomsteatermiljøet samt den eksperimenterende voksenteaterscene i Danmark; også med afstikkere til udlandet.

Lotte har været del af den kunstneriske ledelse af Theater La Balance og Statsensemblet for børneteater over en periode på 20 år og sammen har hun og Øyvind været kunstneriske ledere de sidste 7 år for Det Olske Orkester og Forsøgsstationen.

Statens Kunstfonds Projektstøtteudvalg har i de næste tre sæsoner valgt bl.a. at satse på Det Olske Orkester. Denne driftsbevilling suppleres af en bevilling fra Bikubenfonden også på tre år, som sikrer etableringen af et ensemble med en kontinuerlig forskning i Det Olske Orkesters teatralske formsprog samt opførelsen af trilogien.

Ensemblet består af 6 skuespillere/dansere med erfaring fra både det fysiske og tekstbaserede teater. De har alle arbejdet med Det Olske Orkester før og tilfører derudover teatret mere erfaring inden for dans. De seks skuespillere er: Ditte Laumann, Mireia Serra, Angelina Watson, Sofie Ebbesen Nielsen, Morten Klode, Øyvind Kirchhoff.

Priser

Reumert i 2013 for bedste ungdomsforestilling “Dengang vi blev væk”

SpringPrisen i 2014 for scenekunstnerisk forskning på Forsøgsstationen

Teaterjournalisternes initiativpris i 2012 for scenekunstnerisk forskning på Forsøgsstationen

Reumertnomineringer og arbejdslegater fra Statens Kunstfond 2004-15

DET OLSKE ORKESTER

Koncept
Det Olske Orkester

Manuskript og instruktion
Lotte Faarup

Skuespillere
Øyvind Kirchhoff, Morten Klode, Ditte Laumann, Sofie Ebbesen Nielsen, Mireia Serra Voltas, Angelina Watson

Lysdesigner og scenograf
Jeppe Lawaetz

Kostumedesigner og scenografkonsulent
Signe Beckmann

Praktikant kostumer
Silje Shearman Poulsen

Lyddesign
Jonas Jørgensen

Værksted
Jon Gelting

Kostumier
Bente Nielsen, Weirdwear kostumer

Turnemanager og tekniker
Søren Kyed

Projektleder og PR
Charlotte Rindom

Kommunikations- og marketingsmedarbejder
Lærke Mejlgaard

Oversætter til engelsk
Sven Ørnø

Varighed ca. 90 minutter

www.detolskeorkester.dk
Kontakt: Charlotte Rindom
olskeorkester@gmail.com
+45 2537 3083

SALT ER STØTTET AF:

Salt er en co-produktion mellem Det Olske Orkester og Aalborg Teater og bliver støttet af Statens Kunstråds Projektstøtteudvalg for Scenekunst, Bikubenfonden, Region Nordjylland, Spar Nord Fonden, Knud Højgaard Fonden, Wilhelm Hansen Fonden samt Overretssagfører L. Zeuthens Mindelegat.

Tak til:
Den Danske Scenekunstskole, Anne Karina Nicolaisen, Lars Jensen, RUC, Christian Langer, Christian Møller, Niels Kirk, Henning Tudborg Eriksen, Karsten Christensen, Jens Villumsen, Flemming Olesen, Forsøgsstationen, Marc van der Velden.

BIKUBENFONDEN

spar nord FONDEN

Knud Højgaards Fond
- GRUNDLAGT 1944 -

WILHELMHANSENFONDEN

REGION NORDJYLLAND
– i gode hænder

STATENS KUNSTFOND

Overretssagfører L. Zeuthens Mindelegat

AALBORG TEATER

Teaterchef
Hans Henriksen

Dramaturg og repertoire-planlægningschef
Kjersti Hustvedt

Produktionschef
Troels Dahl

Pressechef
Thomas Villefrance

Onlineredaktør
Casper Østergaard Thomsen

Produktionsleder
Torben Sørensen

Erhvervs- og sponsorchef
Tine Wammen

Økonomichef
Hans Christian Gimbel

TEATRET ZEPPELIN

Administrativ leder
Lasse Frank

Kunstnerisk leder
Mie Brandt

Økonomi- og billetansvarlig
Katja Neergaard

Kommunikationsmedarbejder
Louise Borcher Petersen

Værkstedsleder
Tina Kornerup-Bang

PR- og servicemedarbejder
Mathilde Bruun

Systue- og servicemedarbejder
Christina Hansen

Produktionsleder og tekniker
Peter Edward Rasmussen

Teknikerassistent
Rasmus Christner Månsson

Korleder
Line Busk Stehr

Zepzone-medarbejder
Louise Leth Feldthus

SALT gæstespiller på
Teatret Zeppelin under Cph Stage
23. maj – 26. maj 2019 på dansk og
28. maj - 29. maj 2019 på engelsk

Teatret ZEPPELIN
Byens Familieteater

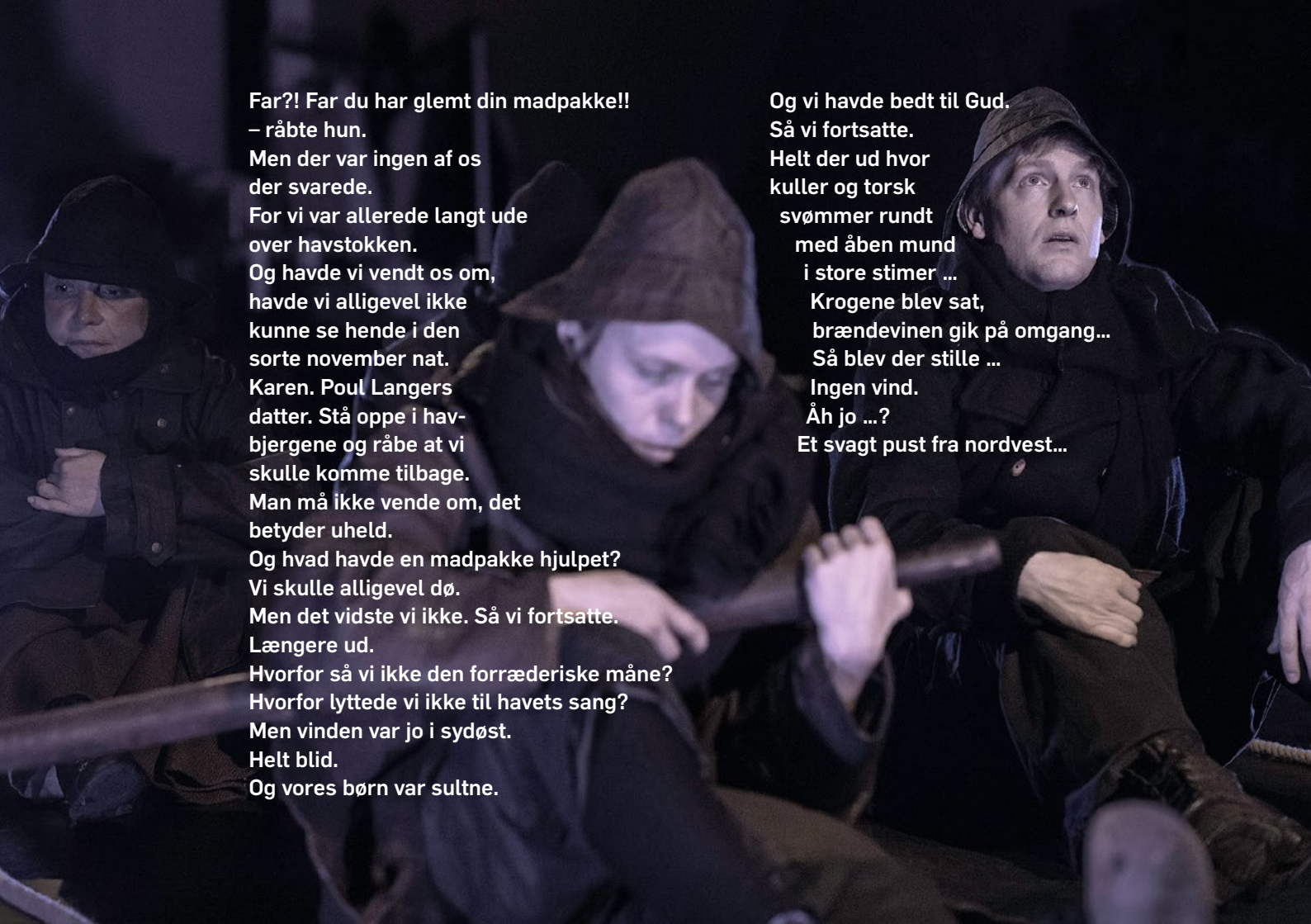

Far?! Far du har glemt din madpakke!!
– råbte hun.
Men der var ingen af os
der svarede.
For vi var allerede langt ude
over havstokken.
Og havde vi vendt os om,
havde vi alligevel ikke
kunne se hende i den
sorte november nat.
Karen. Poul Langers
datter. Stå oppe i hav-
bjergene og råbe at vi
skulle komme tilbage.
Man må ikke vende om, det
betyder uheld.
Og hvad havde en madpakke hjulpet?
Vi skulle alligevel dø.
Men det vidste vi ikke. Så vi fortsatte.
Længere ud.
Hvorfor så vi ikke den forræderiske måne?
Hvorfor lyttede vi ikke til havets sang?
Men vinden var jo i sydøst.
Helt blid.
Og vores børn var sultne.

Og vi havde bedt til Gud.
Så vi fortsatte.
Helt der ud hvor
kuller og torsk
svømmer rundt
med åben mund
i store stimer ...
Krogene blev sat,
brændevinen gik på omgang...
Så blev der stille ...
Ingen vind.
Åh jo ...?
Et svagt pust fra nordvest...